परिद्यूनं क्षीणशक्ति ब्राह्ममस्त्रं मोघं कर्तुं नशक्यमतस्तदुच्यतां ॥ तत्संहार्यं वस्तु भार्गववदुच्यतामित्यर्थः ॥ ३४ ॥ सदक्षिणाक्षि अस्य संहार्यमवत्वित्युक्तः परिरक्षितः॥ परिरक्षितवानात्मानमितिशेषः ॥ ३५ ॥ सजयंतः ॥ ३६ ॥ एवं हनूमते रामैकसंवेद्यमभिज्ञानमुक्त्वा संदेशांतरमाह ॥ मत्कृतेइति ॥ कस्मात्क्षमसेइत्यवांतरवाक्यां ते इत्युक्तवतीतिब्रूहीति वाक्यशेषोद्रष्टव्यइतिकतकः॥ बुद्धिस्थं राममेव सोपालंभं संबोध्य प्रार्थयते इतितीर्थः त्वत्तस्त्वत्सकाशाद्योमां अहरत् हृतवान् ॥ ३७ ॥ मममहो

परिद्यूनंविवर्णंचपतमानंतमब्रवीत् ॥ मोघमस्त्रंनशक्यंतुब्राह्मंकर्तुंतदुच्यतां ॥ ३४ ॥ ततस्तस्याक्षिकाकस्यहिनस्तिस्मसदक्षिणं ॥ दत्वातुदक्षिणंनेत्रंप्राणेभ्यःपरिरक्षितः ॥ ३५ ॥ सरामायनमस्कृत्वाराज्ञेदशरथायच ॥ विसृष्टस्तेनवीरेणप्रतिपेदेस्वमालयं ॥ ३६ ॥ मत्कृतेकाकमात्रेपिब्रह्मास्त्रंसमुदीरितं ॥ कस्माद्योमाहरत्त्वत्तःक्षमसेतंमहीपते ॥ ३७ ॥ सकुरुष्वमहोत्साहांकृपांमयिनरर्षभ ॥ त्वयानाथवतीनाथअनाथाइवदृश्यते ॥ ३८ ॥ आनृशंस्यंपरोधर्मस्त्वत्तएवमयाश्रुतं ॥ जानामित्वांमहावीर्यंमहोत्साहंमहाबलं ॥ ३९ ॥ अपारवारमक्षोभ्यंगांभीर्यात्सागरोपमं ॥ भर्तारंससमुद्रायाधरण्यावासवोपमं ॥ ४० ॥ एवमस्त्रविदांश्रेष्ठोबलवान्सत्ववानपि ॥ किमर्थमस्त्रंरक्षस्सुनयोजयसिराघव ॥ ४१ ॥ ननागानापिगंधर्वानसुरानमरुद्गणाः ॥ रामस्यसमरेवेगंशक्ताःप्रतिसमीहितुं ॥ ४२ ॥ तस्यवीर्यवतःकच्चिद्यद्यस्तिमयिसंभ्रमः ॥ किमर्थंनशरैस्तीक्ष्णैःक्षयंनयतिराक्षसान् ॥ ४३ ॥

त्साहरूपां मयि कृपां कुरु त्वया नाथवत्यपि मल्लक्षणा नारी अनाथेव दृश्यते इत्यर्थः ॥ ३८ ॥ आनृशंस्यं दया नचशक्योयमर्थइतिचेत्तत्राह ॥ जानामीति ॥ ३९ ॥ अपारवारं मर्यादारहितं ॥ देशकालादिपरिच्छेदहीनमित्यर्थः ॥ जानामीत्यनुकर्षः ॥ ४० ॥ ४१ ॥ अथ हनूमंतं सामान्यतोरामवैभवमाह ॥ ननागाइति ॥ प्रतिसमीहितुं प्रतिभटतया स्थित्वा निरोद्धुमित्यर्थः ॥ प्रतिसमाधितुमितिपाठांतरं ॥ तत्रार्षत्वं शरणं उक्तएवार्थः ॥ ४२ ॥ ममसंभ्रमइतिपाठे मम प्राप्तये संभ्रमइत्यर्थः ॥ ४३ ॥